

13. 7. 2010

Vezměte, prosíme, na vědomí, že text článku odpovídá platné právní úpravě ke dni publikace.

Právní relevance rozhodnutí o odmítnutí registrace občanského sdružení, jež bylo vydáno po uplynutí lhůty 10 dnů od zahájení řízení o registraci občanského sdružení

Poměrně nedávno jsem se setkal s několika případy, kdy Ministerstvo vnitra, jakožto věcně příslušný správní orgán, vydalo rozhodnutí o odmítnutí registrace občanského sdružení až po uplynutí desetidenní lhůty od zahájení řízení o registraci občanského sdružení. Níže se pokusím doložit, že takové rozhodnutí je nicotné pro nedostatek právního základu, neboť zákon č. [83/1990](#) Sb., o sdružování občanů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o sdružování“) nepřipouští vydat rozhodnutí o odmítnutí registrace občanského sdružení po uplynutí desetidenní lhůty od zahájení řízení o registraci občanského sdružení.

Podle § 8 odst. 2 zákona o sdružování[1] platí, že o odmítnutí registrace rozhodne Ministerstvo vnitra do 10 dnů ode dne zahájení řízení, přičemž rozhodnutí doručí zmocněnci přípravného výboru. Podle § 9 odst. 1 zákona o sdružování[2] platí, že pokud Ministerstvo vnitra nezjistí důvod k odmítnutí registrace občanského sdružení, provede do 10 dnů od zahájení takového řízení registraci a v této lhůtě též zašle zmocněnci přípravného výboru jedno vyhotovení stanov s vyznačeným dnem registrace, kterým je den odeslání. Z uvedeného rovněž vyplývá, že v případě, kdy Ministerstvo vnitra v zákonné desetidenní lhůtě nerozhodne vůbec,[3] uplatní se fikce pozitivního rozhodnutí. Jestliže totiž podle § 8 odst. 2 zákona o sdružování platí, že o odmítnutí registrace rozhodne Ministerstvo vnitra do 10 dnů ode dne zahájení řízení o registraci občanského sdružení, a zároveň podle § 9 odst. 1 zákona o sdružování platí, že nerozhodne-li Ministerstvo vnitra způsobem podle § 8 odst. 2 zákona o sdružování, provede registraci občanského sdružení do 10 dnů od zahájení řízení o registraci občanského sdružení, není možné učinit jiný závěr, než že rozhodnutí o odmítnutí registrace občanského sdružení nelze učinit po uplynutí zákonné desetidenní lhůty od zahájení řízení o registraci občanského sdružení. Pokud tedy v zákonné desetidenní lhůtě není Ministerstvem vnitra vydáno rozhodnutí o odmítnutí registrace, musí být v téže lhůtě provedena registrace, resp. má se za to, že v téže lhůtě registrace provedena byla. Rozhodnutím ve věci registrace občanského sdružení, tj. vydáním rozhodnutí o odmítnutí registrace občanského sdružení, se rozumí předání stejnopisu písemného vyhotovení rozhodnutí k doručení, popřípadě jiný úkon k jeho doručení, provádí-li je správní orgán sám.[4] Ustanovení § 8 odst. 2 zákona o sdružování stanoví lhůtu pro vydání rozhodnutí o odmítnutí registrace občanského sdružení je nepochybně kogentní ustanovení, které je zvláštním ustanovením ve vztahu k obecným ustanovením o lhůtách pro vydání rozhodnutí ve správním řízení obsaženým v zákonu č. [500/2004](#) Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Nicotnost rozhodnutí je teorií i praxí nazírána tak, že nicotný akt nemá žádné právní účinky, hledí se na něj, jako by vůbec neexistoval, tedy nebyl, nemá žádnou právní relevanci.

Znění § 8 odst. 2 zákona o sdružování nepřipouští jiný výklad, než ten, že se jedná o ustanovení zvláštní k ustanovením o lhůtách pro vydání rozhodnutí ve správním řízení obsaženým ve správním řádu, a jedná se o ustanovení kogentní a z tohoto důvodu nepřekročitelné.

Obecně platí, že samotné překročení lhůty pro vydání určitého rozhodnutí ve správním řízení by samo o sobě nemohlo být důvodem nicotnosti takto vydaného rozhodnutí. V případě, kdy by byl správní orgán vázán při konkrétním rozhodování pouze lhůtami stanovenými v § 71 správního řádu, neznamenalo by vydání rozhodnutí po uplynutí stanovené lhůty nutně ani nezákonnost rozhodnutí (správní řád upravuje v rámci Hlavy VII. Části druhé institut opatření proti nečinnosti, který nedodržení lhůt stanovených v § 71 správního řádu v podstatě předpokládá, z čehož lze dovodit, že s nedodržením těchto lhůt nespojuje automaticky nezákonnost rozhodnutí vydaného až po jejich uplynutí). V případech, kdy není ve správním řízení s neučiněním určitého úkonu (např. vydání rozhodnutí apod.) v zákonem stanovené lhůtě spojena zákonná povinnost správního orgánu učinit úkon jiný či přímo zákonná fikce učinění jiného úkonu (většinou obsahově protichůdného tomu, který správní orgán v zákonné lhůtě neučinil), lze lhůty stanovené v § 71 správního řádu považovat z materiálního hlediska za lhůty překročitelné, neboť v případě nečinnosti správního orgánu může a má být učiněno některé z opatření proti nečinnosti. I když se tedy obecné lhůty pro rozhodnutí správního orgánu ve správním řízení neoznačují pouze za lhůty pořádkové, z materiálního hlediska jim k tomuto označení mnoho neschází, neboť účastník řízení má pouze možnost podat žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti a v případě pokračující nečinnosti podat žalobu podle § 79 až 81 zákona č. [150/2002](#) Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „soudní řád správní“), jíž se bude domáhat, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost rozhodnutí vydat.

Pokud však jde o případ, kdy je v zákoně nejen stanovena zvláštní lhůta pro vydání určitého druhu rozhodnutí, nýbrž je i s nedodržením této lhůty spojena povinnost správního orgánu vydat rozhodnutí odlišné, a to dokonce rozhodnutí zcela protichůdné (nic na tom nemění skutečnost, že o registraci se nevydává rozhodnutí ve správním řízení), a to opět v určité lhůtě, nelze akceptovat postup správního orgánu spočívající v tom, že by dané rozhodnutí vydal až po uplynutí takto zákonem stanovené lhůty. V případech, kdy je ve správním řízení s neučiněním určitého úkonu (např. vydání rozhodnutí apod.) v zákonem stanovené lhůtě spojena zákonná povinnost správního orgánu učinit úkon jiný či přímo zákonná fikce učinění jiného úkonu (většinou obsahově protichůdného tomu, který správní orgán v zákonné lhůtě neučinil), nelze v žádném případě lhůtu pro učinění úkonu, jehož neučinění podmiňuje povinnost správního orgánu učinit úkon jiný (většinou obsahově protichůdný) či, na základě jehož neučinění nastává fikce učinění jiného úkonu, považovat za lhůtu překročitelnou. Proto také v těchto případech zvláštní zákony stanoví pro učinění daného úkonu správnímu orgánu speciální lhůty, čímž je mimo jiné zdůrazněna odchylnost charakteru takto stanovených lhůt od obecných lhůt pro vydání rozhodnutí ve správním řízení a jejich režimu upravených ve správním řádu. Odchylnost charakteru takto stanovených lhůt je potvrzena i zněním § 79 odst. 1 věty druhé soudního řádu správního, dle něžž platí, že žalobou se nelze v případě nečinnosti správního orgánu domáhat toho, aby soud uložil správnímu orgánu vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení, spojuje-li zvláštní zákon s nečinností správního orgánu fikci, že bylo vydáno rozhodnutí o určitém obsahu nebo jiný právní důsledek. Z tohoto ustanovení soudního řádu správního lze jednoznačně dovodit, že speciální zákonné lhůty, s jejichž marným uplynutím je spojena fikce, že bylo vydáno rozhodnutí o určitém obsahu nebo jiný právní důsledek, jsou lhůtami nepřekročitelnými. Skutečnost, že podobnou větu neobsahuje správní řád v ustanovení o ochraně proti nečinnosti, pouze potvrzuje závěr, že se v případě, kdy zvláštní zákon s nečinností správního orgánu spojuje fikci, že bylo vydáno rozhodnutí o určitém obsahu nebo jiný právní důsledek, jedná o nepřekročitelnou lhůtu. Zákonodárce totiž zjevně nepředpokládal, že by mohlo docházet k tomu, že by správní orgán danou lhůtu překročil. Proto není ve správním řádu vyloučena aplikace institutu ochrany proti nečinnosti správního orgánu v případech, kdy zvláštní zákon s nečinností správního orgánu spojuje fikci, že bylo vydáno rozhodnutí o určitém obsahu nebo jiný právní důsledek. Bylo by zjevně absurdní z toho dovozovat, že by správní orgán uplatnil opatření proti nečinnosti v případě, že by mu bylo jako nečinnost správního orgánu namítnuto nerozhodnutí správního orgánu ve lhůtě, s jejímž uplynutím, za současného neučinění rozhodnutí, by byla spojena fikce, že bylo vydáno rozhodnutí o určitém obsahu nebo jiný právní důsledek. To, že v soudním řádu správním je naopak explicitně vyloučena možnost domáhat se

žalobou toho, aby soud uložil správnímu orgánu vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení, spojuje-li zvláštní zákon s nečinností správního orgánu fikci, že bylo vydáno rozhodnutí o určitém obsahu nebo jiný právní důsledek, je zřejmě důsledkem obav zákonodárce z toho, aby soudy nebyly zatěžovány nesmyslnými podáními, ve kterých by se žadatelé domáhali vydání rozhodnutí v případech, kdy zvláštní zákon s nečinností správního orgánu spojuje fikci, že bylo vydáno rozhodnutí o určitém obsahu nebo jiný právní důsledek.

Z textu zákona o sdružování vyplývá pro řízení o registraci občanského sdružení buď vydání rozhodnutí o odmítnutí registrace do 10 dnů ode dne zahájení řízení nebo provedení registrace do 10 dnů od zahájení řízení, resp. fikce provedení registrace do 10 dnů od zahájení řízení. Jinou možnost § 8 odst. 2 zákona o sdružování spolu s § 9 odst. 1 zákona o sdružování, nepřipouští. Domnívám se, že žádnou roli zde nehraje ani zdánlivě poněkud nejasně znějící část první věty před čárkou § 9 odst. 1 zákona o sdružování („Pokud ministerstvo nezjistí důvod k odmítnutí registrace“). Zdánlivě totiž zákon neváže povinnost registrovat občanské sdružení do 10 dnů od zahájení řízení o registraci na skutečnost, že v desetidenní lhůtě od zahájení registrace nebylo rozhodnuto o odmítnutí registrace, nýbrž na skutečnost, že Ministerstvo vnitřně nezjistilo důvod k odmítnutí registrace. Logickým výkladem však nelze dojít k jinému závěru než k takovému, že zjištění důvodu k odmítnutí registrace je bezprostředním a nutným předpokladem pro odmítnutí registrace občanského sdružení rozhodnutím, kteréžto rozhodnutí je také bezprostředním a nutným důsledkem zjištění důvodu k odmítnutí registrace. Lze se domnívat, že se v případě ustanovení § 9 odst. 1 zákona o sdružování jedná pouze o stylistickou nedokonalost, která však umožňuje pouze právě předestřený výklad, a proto tato normativní nedokonalost nezpůsobuje v praxi žádné problémy. Dokonce i v případě čistě exegetického výkladu § 9 odst. 1 zákona o sdružování není možné dospět k závěru, který by jakkoli odporoval argumentaci zde podané. Jestliže tedy účastník řízení o registraci občanského sdružení vychází ze znění zákonného textu, který neumožňuje jiný výklad než výše uvedený (totiž že nebylo-li v zákonné desetidenní lhůtě podle § 8 odst. 2 zákona o sdružování k rozhodnutí o odmítnutí registrace Ministerstvem vnitřně rozhodnuto, musela být podle dikce § 9 odst. 1 zákona o sdružování, provedena registrace předmětného občanského sdružení), bylo by zcela v rozporu se zásadou právní jistoty, která patří k jednomu ze základních předpokladů právního státu, kdyby mělo mít právní relevanci rozhodnutí Ministerstva vnitřně, jímž by toto odmítalo registraci občanského sdružení, a jež by přitom bylo vydáno až po uplynutí zákonné desetidenní lhůty od zahájení řízení o registraci daného občanského sdružení. Takové jednání správního orgánu by bylo zcela v rozporu se základními zásadami činnosti správních orgánů, jak jsou uvedeny v § 2 až § 8 správního řádu, a to zejména se zásadou ochrany dobré víry (§ 2 odst. 3 správního řádu), se zásadou souladu s veřejným zájmem a zásadou předvídatelnosti rozhodování správních orgánů (§ 2 odst. 4 správního řádu). Zejména by však takový postup správního orgánu bylo možné považovat za jdoucí proti smyslu úpravy ústavního práva svobodně se sdružovat. Zde je namístě připomenout čl. 20 odst. 1 a 3 Listiny základních práv a svobod, které upravují v ústavní rovině právo sdružovací.[5] Sdružovací právo je jedno ze základních politických práv ve smyslu čl. 20 odst. 1 Listiny základních práv a svobod a jako takové může být omezeno jen v případech stanovených zákonem, jestliže to je v demokratické společnosti nezbytné pro bezpečnost státu, ochranu veřejné bezpečnosti a veřejného pořádku, předcházení trestným činům nebo pro ochranu práv a svobod druhých.

Domnívám se, že Ministerstvo vnitřně považuje zcela neodůvodněně čtyřicetidenní lhůtu podle § 8 odst. 5 zákona o sdružování[6] za jedinou lhůtu, která je pro něj závazná a s níž jsou spojeny právní účinky. Je třeba přísně rozlišovat lhůtu 40 dnů podle § 8 odst. 5 zákona o sdružování a lhůtu 10 dnů podle § 8 odst. 2 zákona o sdružování. Zatímco desetidenní lhůta od zahájení řízení, v které musí Ministerstvo vnitřně rozhodnout o odmítnutí registrace občanského sdružení v případě, že zjistí důvod(y) k odmítnutí registrace, se vztahuje k vydání rozhodnutí o odmítnutí registrace občanského sdružení, čtyřicetidenní lhůta od zahájení řízení, s jejímž marným uplynutím (aniž by bylo zmocněnci přípravného výboru doručeno rozhodnutí Ministerstva vnitřně o odmítnutí registrace), se vztahuje k

případům, kdy již bylo vydáno rozhodnutí o odmítnutí registrace občanského sdružení. Zatímco lhůta 10 dnů podle § 8 odst. 2 zákona o sdružování je lhůtou pro vydání rozhodnutí, lhůta 40 dnů podle § 8 odst. 5 zákona o sdružování je lhůtou pro doručení rozhodnutí. Desetidenní lhůta podle § 8 odst. 2 zákona o sdružování je lhůtou, s jejímž marným uplynutím (aniž by bylo Ministerstvem vnitra rozhodnuto o odmítnutí registrace) je spojena zákonná povinnost Ministerstva vnitra provést registraci daného občanského sdružení, resp. zákonná fikce provedení registrace daného občanského sdružení (jak je zdůvodněno výše). Čtyřicetidenní lhůta podle § 8 odst. 5 zákona o sdružování je lhůtou, s jejímž marným uplynutím (aniž by bylo zmocněnci přípravného výboru doručeno rozhodnutí Ministerstva vnitra o odmítnutí registrace) v případě, že bylo vydáno rozhodnutí o odmítnutí registrace daného občanského sdružení, je spojena zákonná fikce, že sdružení vznikne dnem následujícím po uplynutí této lhůty. Z uvedeného je zřejmé že čtyřicetidenní lhůtu podle § 8 odst. 5 zákona o sdružování nelze vztahovat na případy, kdy byla v zákonné desetidenní lhůtě provedena registrace občanského sdružení, resp. kdy došlo k zákonné fikci provedení registrace občanského sdružení.

Byla-li totiž provedena registrace občanského sdružení v zákonné desetidenní lhůtě podle § 9 odst. 1 zákona o sdružování, nemůže být dnem registrace až 41. den od zahájení řízení o registraci občanského sdružení (jak o tom hovoří § 8 odst. 5 zákona o sdružování), nýbrž jím v takovém případě bude některý den v rámci oné desetidenní lhůty od zahájení řízení. Jestliže § 8 odst. 2 zákona o sdružování zní: „O odmítnutí registrace rozhodne ministerstvo do 10 dnů ode dne zahájení řízení. Rozhodnutí doručí zmocněnci přípravného výboru.“, je tím míněno, že Ministerstvo vnitra v této lhůtě rozhodnout musí. Obdobně pokud § 9 odst. 1 zákona o sdružování zní: „Pokud ministerstvo nezjistí důvod k odmítnutí registrace, provede do 10 dnů od zahájení řízení registraci a v této lhůtě zašle zmocněnci přípravného výboru jedno vyhotovení stanov, na němž vyznačí den registrace, kterým je den odeslání. O registraci se nevydává rozhodnutí ve správním řízení.“, je tím míněno, že Ministerstvo vnitra v této lhůtě a za uvedených okolností registraci provést musí. Pokud se Ministerstvo vnitra lhůtami v § 8 odst. 2 a § 9 odst. 1 zákona o sdružování neřídí a řídí se pouze lhůtou v § 8 odst. 5 zákona o sdružování, je jeho postup nejen v rozporu se zákonem, ale i s ústavním pořádkem. Takový výklad je nejen v rozporu s důležitostí ústavně zaručeného práva svobodně se sdružovat a s účelem zákona o sdružování (který je konkrétním provedením čl. 20 Listiny základních práv a svobod), nýbrž i se základními zásadami správního řízení. Takový výklad je však především v zásadním rozporu se zásadou právní jistoty. Takový výklad je nedůvodným závažným zásahem do ústavně garantovaného práva svobodně se sdružovat. Ustanovení § 8 odst. 5 zákona o sdružování má svůj velmi důležitý význam, neboť poskytuje silnou ochranu sdružovacímu právu, když v souladu s významem tohoto ústavně zaručeného práva účinky rozhodnutí o odmítnutí registrace občanského sdružení váže nejen na vydání takového rozhodnutí, nýbrž i na jeho doručení zmocněnci přípravného výboru do 40 dnů od zahájení řízení. Je zcela v souladu se zásadou právní jistoty a se zásadami demokratického právního státu vůbec, že v řízení o registraci občanského sdružení je stanovena v § 8 odst. 2 zákona o sdružování pro vydání negativního rozhodnutí poměrně krátká a nepřekročitelná lhůta.

Výklad spočívající v tom, že čtyřicetidenní lhůta podle § 8 odst. 5 zákona o sdružování je jedinou závaznou lhůt, s níž jsou spojeny právní účinky, považují za zcela absurdní. Jeho přijetím by § 8 odst. 5 zákona o sdružování získal rázem charakter ustanovení neodůvodněně a velmi silně omezujícího ústavně zaručené právo svobodně se sdružovat. Zákonná desetidenní lhůta podle § 8 odst. 2 zákona o sdružování by ztratila reálný význam, protože Ministerstvo vnitra by fakticky mohlo o odmítnutí registrace občanského sdružení rozhodnout dlouho po uplynutí této desetidenní lhůty, neboť by bylo pouze vázáno tím, že rozhodnutí o odmítnutí registrace občanského sdružení by muselo být doručeno zmocněnci přípravného výboru ve lhůtě 40 dnů od zahájení řízení o registraci občanského sdružení. Vzhledem k důležitosti ústavně zaručeného práva svobodně se sdružovat, jakož i vzhledem k účelu zákona o sdružování, kterým je konkrétní provedení čl. 20 Listiny základních práv a svobod, tedy

zákonná úprava realizace ústavně zaručeného práva svobodně se sdružovat, je nutno vykládat § 8 odst. 5 zákona o sdružování jako ustanovení nikoliv omezující sdružovací právo, nýbrž jako ustanovení toto právo chránící. Zákonnou fikci, že občanské sdružení vznikne dnem následujícím po uplynutí lhůty 40 dnů od zahájení řízení o registraci občanského sdružení, jakož i celý § 8 odst. 5 zákona o sdružování, je tudíž nutné vztahovat pouze na případy, kdy bylo Ministerstvem vnitra v řízení o registraci občanského sdružení v desetidenní lhůtě od zahájení řízení rozhodnuto o odmítnutí registrace občanského sdružení podle § 8 odst. 2 zákona o sdružování, avšak zároveň nebylo ve lhůtě 40 dnů od zahájení řízení o registraci občanského sdružení zmocněnci přípravného výboru občanského sdružení rozhodnutí o odmítnutí registrace občanského sdružení doručeno.

Vzhledem ke všemu výše uvedenému jsem přesvědčen, že v případě vydání rozhodnutí Ministerstvem vnitra, jímž odmítá registraci občanského sdružení dle § 8 odst. 2 zákona o sdružování, a které je vydáno po uplynutí více než 10 dnů od zahájení řízení o registraci občanského sdružení, tj. po uplynutí speciální pevně stanovené zákonné lhůty, se nejedná pouze o rozhodnutí nezákonné, nýbrž takové rozhodnutí považuji za neexistující, tj. nicotné. Je totiž třeba mít na zřeteli základní rozdíl mezi rozhodnutím nezákonným a rozhodnutím nicotným, pokud jde o právní účinky. Zatímco nicotné rozhodnutí jako neexistující akt nemá žádné právní účinky, nezákonné rozhodnutí je považováno za rozhodnutí souladné se zákonem až do okamžiku, než je jako nezákonné zrušeno či změněno v řízení zákonem předvídaném a upraveném. Skutečnost, že správní řád i soudní řád správní upravují možnost a postup zjištění a prohlášení nicotnosti rozhodnutí, neznamená, že dokud není nicotnost rozhodnutí prohlášena správním orgánem, resp. vyslovena soudem podle soudního řádu správního, takové rozhodnutí je považováno za bezvadné. Nicotné rozhodnutí od počátku neexistuje a není třeba ho respektovat. Nicotné rozhodnutí nemá žádnou právní relevanci. Pokud bychom připustili opak, tj. mělo-li by mít nicotné rozhodnutí nějakou právní relevanci, nebyl by pak v zásadě rozdíl mezi nezákonným rozhodnutím a nicotným rozhodnutím. Vzhledem k tomu, že jak právní teorie, tak i právní praxe se shodují v tom, že nicotné rozhodnutí nemá žádnou právní relevanci, není nutné se tímto dále obsírněji zabývat. Přijetí názoru, že se v případě rozhodnutí Ministerstva vnitra, jímž toto odmítá registraci občanského sdružení podle § 8 odst. 2 zákona o sdružování a které je vydáno po uplynutí více než 10 dnů od zahájení řízení o registraci občanského sdružení, jedná pouze o rozhodnutí nezákonné, by znamenalo, že takové rozhodnutí by mělo právní relevanci a do jeho případného zrušení pro nezákonnost by muselo být považováno za právně závazné. Takový výklad by znamenal, že rozhodnutí učiněné očividně v rozporu se zákonem (neboť je učiněno po uplynutí speciální lhůty, s jejímž uplynutím zákon váže v případě nevydání takového rozhodnutí právní následek v podobě vydání protichůdného rozhodnutí), by mělo přednost před zákonem předvídaným postupem, který z obsahového hlediska odpovídá fikci pozitivního rozhodnutí v případě nevydání negativního rozhodnutí ve stanovené lhůtě. Domnívám se, že rozhodnutí o odmítnutí registrace občanského sdružení, jež bylo vydáno po uplynutí lhůty 10 dnů od zahájení řízení o registraci občanského sdružení, nemá žádný právní základ a očividně neobstojí vedle zákonného textu § 8 odst. 2 a § 9 odst. 1 zákona o sdružování, neboť mu nejen zcela odporuje, ale snaží se jej dokonce nahradit, aniž by proto byla jakákoli opora v zákoně. Zde považuji za nezbytné připomenout i základní ústavní zásadu upravenou v čl. 2 odst. 3 Ústavy ČR a rovněž v čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, totiž, že státní moc lze uplatňovat jen v případech, v mezích a způsoby, které stanoví zákon. Zachování smyslu a účelu základních práv a svobod je třeba považovat za prioritu a podmínku sine qua non jakéhokoli rozhodování a jiného postupu orgánů veřejné moci.

Mgr. Ivan Pavelka

[1] Cit. § 8 odst. 2 zákona č. [83/1990](#) Sb., o sdružování občanů, ve znění pozdějších předpisů: „O odmítnutí registrace rozhodne ministerstvo do 10 dnů ode dne zahájení řízení. Rozhodnutí doručí

zmocněnci přípravného výboru.“

[2] Cit. § 9 odst. 1 zákona č. [83/1990](#) Sb., o sdružování občanů, ve znění pozdějších předpisů: „Pokud ministerstvo nezjistí důvod k odmítnutí registrace, provede do 10 dnů od zahájení řízení registraci a v této lhůtě zašle zmocněnci přípravného výboru jedno vyhotovení stanov, na němž vyznačí den registrace, kterým je den odeslání. O registraci se nevydává rozhodnutí ve správním řízení.“

[3] Zde jde spíše o hypotetické případy, které však v praxi mohou nastat. Jednalo by se např. o situaci, kdy by nerozhodnutí v zákonné desetidenní lhůtě bylo způsobeno např. opomenutím oprávněné úřední osoby apod.

[4] K termínu vydání rozhodnutí srov. § 71 zákona č. [500/2004](#) Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů.

[5] Cit. čl. 20 odst. 1 a 3 Listiny základních práv a svobod: „(1) Právo svobodně se sdružovat je zaručeno. Každý má právo spolu s jinými se sdružovat ve spolcích, společnostech a jiných sdruženích. (3) Výkon těchto práv lze omezit jen v případech stanovených zákonem, jestliže to je v demokratické společnosti nezbytné pro bezpečnost státu, ochranu veřejné bezpečnosti a veřejného pořádku, předcházení trestným činům nebo pro ochranu práv a svobod druhých.“

[6] Cit. § 8 odst. 5 zákona č. [83/1990](#) Sb., o sdružování občanů, ve znění pozdějších předpisů: „Nebylo-li zmocněnci přípravného výboru do 40 dnů od zahájení řízení doručeno rozhodnutí ministerstva o odmítnutí registrace, sdružení vznikne dnem následujícím po uplynutí této lhůty; tento den je dnem registrace. Na žádost zmocněnce přípravného výboru mu ministerstvo zašle jedno vyhotovení stanov, na němž vyznačí den registrace.“

© EPRAVO.CZ - Sbírka zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- [Právo na přístup ke kamerovým záznamům: střet GDPR, informačního zákona a praxe veřejných institucí](#)
- [Postoupení pohledávky na výživné jako novinka právní úpravy účinné od 1. 1. 2026](#)
- [Jak zahájit provoz mezinárodní letecké linky do České republiky \(EU\): právní požadavky pro aerolinky ze třetích zemí](#)
- [Mimořádné vydržení a vývoj judikatury Nejvyššího soudu](#)
- [Preventivně-sankční funkce náhrady nemajetkové újmy za porušení osobnostních práv pohledem Ústavního soudu](#)
- [Odštěpný závod zahraniční společnosti optikou NIS2: Jak správně určit velikost podniku?](#)
- [Zápis ochranné známky bez komplikací. Klíčem k úspěchu je kvalitní předběžná rešerše](#)
- [Zneužití práva na přístup podle GDPR](#)
- [Byznys a paragrafy, díl 31. - létající pořizovatel ve světle nového stavebního zákona](#)
- [Právní povaha sítě elektronických komunikací - režim náhrady škody](#)
- [Náhrada ušlého nájemného při předčasném ukončení nájemní smlouvy na nebytové prostory](#)